

Arrest

nr. 265 496 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2017 en heeft een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 16 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 17 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent op (...) geboren in het Palestijns vluchtelingenkamp ‘al-Rashadieh’. U bent van religie een soennitische moslim. U staat als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948 ingeschreven bij UNRWA alsook bij de Libanese autoriteiten. Uw vader is landbouwingenieur en werkte voor een Libanees bedrijf in de buurt van het vluchtelingenkamp ‘al-Rashadieh’. Uw moeder H.(...) A.(...) (CG xx/xxx, O.V. xxx) werkte sinds 2003 bij de vrouwenvereniging van Fatah en hield zich bezig met het organiseren van evenementen, feesten, In juni 2017 werd uw moeder overgeplaatst naar de bakkerij van Fatah in het kamp, de reden hiervoor weet u niet. Ze hielp met het inpakken van de broden en ging mee met de chauffeurs om toezicht te houden op de leveringen. Een tiental dagen nadien diende uw moeder te stoppen met haar werk. Ze was erg bang, weende veel, kwam quasi niet meer buiten en als er iemand voor de deur stond deed ze niet open. Uw zussen mochten van uw moeder niet meer naar buiten en ook u mocht van haar niet meer gaan werken. Af en toe slaagde u erin ‘te ontsnappen’ en af te spreken met uw vrienden. Uw vader daarentegen bleef in deze periode gewoon naar zijn werk gaan.

Op een nacht werd de auto van uw vader in brand gestoken. Jullie werden hiervan op de hoogte gebracht door de bureu. Hierna ging uw vader met de taxi naar zijn werk. Op 25 juni 2017, in casu zo’n twee dagen na de brand, kregen jullie van uw vader de opdracht het vluchtelingenkamp te verlaten. U verliet samen met uw moeder, uw broer en uw zussen en uw oom M.(...) (CG xx/xxx, O.V. xxx) ‘al-Rashadieh’ en jullie trokken naar de naburig gelegen stad Saida (e.g. Sirob). Daar namen jullie jullie intrek in een leegstaand appartement van uw tante. Jullie woonden boven, zij in het appartement eronder. U en uw familie kwamen ook hier quasi niet buiten. Uw vader bleef intussen in het kamp wonen en ging nog werken.

Op een bepaald moment was de taxi waarin uw vader zat betrokken bij een auto-ongeval, waarna uw vader hartproblemen kreeg en last kreeg aan zijn oog. Daarop nam ook hij zijn intrek in het appartement in Saida, doch omwille van gezondheidsproblemen kon hij niet meer werken.

Uw vader oordeelde dat het voor u en uw familie niet langer veilig was in Libanon, temeer daar uw moeder het op psychisch vlak heel moeilijk had, en besliste dat jullie het land dienden te verlaten. Om jullie reis te bekostigen verkocht hij jullie huis in ‘al-Rashadieh’. Uw oom M.(...) (CG xx/xxx; OV xxx) had al enige tijd voordien het land verlaten. Uw oom diende op 4 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U weet niet omwille van welke redenen uw oom dit deed.

Op 19 augustus 2017 verliet u samen met uw moeder, broers en zussen Libanon op legale wijze. Uw vader bleef in Libanon. U reisde via Turkije en Spanje naar België. Op 7 september 2017 diende u samen met uw moeder H.(...) A.(...) (CG xx/xxx, O.V. xxx) een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In hoofde van uw moeder werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 november 2017 een beslissing ‘26 quater’ genomen in het kader van de Dublinprocedure. Uiteindelijk werd toch beslist haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Pas toen u hier duidelijk te kennen gaf aan uw moeder dat u hier niet kon wennen en voornemens had om naar Libanon terug te keren, vertelde ze u dat jullie door Fatah bedreigd werden. Toen u meer details hieromtrent vroeg, kreeg u geen antwoord.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw Palestijnse vluchtelingenkaart, uw geboorteakte, UNRWA ‘Family Registration Card’, vluchtelingenkaart vader, getuigschrift kappersopleiding en een schrijven van een sociaal-assistente (dd. 02.08.2018) waarin wordt gesteld dat u kwetsbaar bent en opgevolgd wordt door een psycholoog. Na het gehoor werd aan het CGVS nog een schrijven van een klinisch psycholoog bezorgd (dd. 08.08.2018) waarin werd gesteld dat u het psychisch zeer zwaar heeft omdat u in exil verblijft, u uw vader mist en u het moeilijk heeft zich hier aan te passen.

Pas toen u hier duidelijk te kennen gaf aan uw moeder dat u hier niet kon wennen en voornemens had om naar Libanon terug te keren, vertelde ze u dat jullie door Fatah bedreigd werden. Toen u meer details hieromtrent vroeg, kreeg u geen antwoord.

Op 12 september 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 14 maart 2019 (nr. 218 299).

Op 23 april 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw moeder H.(...) A.(...) (CG xx/xxx, O.V. xxx) en uw oom M.(...) (CG xx/xxx, O.V.

xxx). Uw moeder en uw oom tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. De beroepsprocedure is nog niet afgerond.

Zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten diende u op 22 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de dienst vreemdelingenzaken (DVZ). U baseert zich bij uw tweede verzoek op de asielmotieven die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, in casu de problemen die uw familie ondervonden zouden hebben met Fatah in Libanon. Verder verwijst u naar de algemene situatie in Libanon. U verklaart dat de situatie in het land sinds uw vertrek enorm verslechterd is als gevolg van de heersende economische crisis en de explosie in Beirut. Voorts stelt u dat discriminatie en racisme tegenover Syrische en Palestijnse vluchtelingen eveneens is toegenomen daar de Libanese burgers deze groepen ervan beschuldigen aan de basis te liggen van de slechte toestand in het land. Tot slot haalde u aan dat UNRWA geen (fysieke) bescherming biedt.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende stukken neer: een USB-stick (origineel) met daarop vier videofragmenten o.a. over de UNRWA alsook drie videofragmenten betreffende de huidige economische situatie in Libanon en het geweld tegen vluchtelingen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op motieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er (i) geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde motieven en omdat u niet aannemelijk had gemaakt Libanon te hebben verlaten om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Verder toonde u niet aan dat (ii) de bijstand of de bescherming van het UNRWA heeft opgehouden te bestaan, (iii) dan wel dat er concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard zouden bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten, (iv) noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet diende u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Tevens werd er geoordeeld dat er toen in (v) Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusies kwam, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing die ten aanzien van u werd genomen in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze bevindingen werden door de RvV overgenomen en bevestigd in haar arrest van 14 maart 2019 (nr. 218 299) waardoor de beslissing kracht van gewijsde geniet en de aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist.

In het kader van onderhavig verzoek beperkt u zich tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en u bouwt hier zonder meer op voort. U verklaarde geen nieuwe elementen te hebben met betrekking tot uw asielrelaas doch u herhaalde dat uw moeder en de rest van de familie in Libanon

problemen gekend hebben met een bepaalde partij die actief is binnen het land (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16). U voegde hieraan toe dat u op het moment van de problemen nog minderjarig was en uw familie u dan ook weghield van de problemen (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16). Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kunnen volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de actuele situatie in Libanon – meer bepaald de gevolgen van de economische crisis in het land voor de bevolking – dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat u in geval van terugkeer omwille van de huidige situatie in Libanon een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Zo kan er in het kader hiervan verwezen worden naar de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming. In het kader daarvan waren het CGVS alsook de RvV van oordeel waren dat uw situatie, alsook de situatie van uw gezinsleden, in Libanon behoorlijk was (zie administratief dossier). Zo oordeelde de Raad in haar arrest van 14 maart 2019 (nr. 218 299) het volgende: “[...] nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. [...] evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidiya van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef” (zie arrest RvV, p. 16). U brengt in het kader van onderhavig verzoek geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze eerder genomen beslissing. U verwijst immers louter naar de algemene situatie. U dient uw vrees echter in concreto aan te tonen. U blijft hierover in gebreke. Kan hier in de marge nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader tot op heden in het leegstaande appartement van uw tante te Saida verblijft (zie verklaring volgend verzoek, vraag 16). Verder kan verwezen worden naar de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Dat u ter staving van uw verklaringen een USB-stick voorlegt met daarop vier videofragmenten in verband met de algemene situatie in Libanon als gevolg van de economische crisis wijzigt niets aan deze appreciatie. Dient te worden opgemerkt dat het fragmenten betreffen die louter de algemene situatie in het land schetsen en geen betrekking hebben op u persoonlijk. Dit volstaat niet om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Libanon, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de UNRWA – meer bepaald dat het agentschap van de Verenigde Naties niet kan in staan voor uw (fysieke) bescherming in het vluchtelingenkamp – dient te worden opgemerkt dat dit hoe dan ook niet onder het takenpakket van de UNRWA valt. Zoals uit de informatie (die tevens werd toegevoegd aan uw administratief dossier) duidelijk blijkt is het VN-agentschap niet verantwoordelijk voor de veiligheid en de wetshandhaving in de vluchtelingenkampen. Deze competenties vallen onder de verantwoordelijkheid van het gastland en andere autoriteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Zo blijkt uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat UNRWA, ondanks de socio-economische crisis en de crisis in ingevolge de Covid-19-pandemie, zijn opdracht in de Libanon is blijven vervullen.

In de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 1 februari 2021 wordt toegelicht dat UNRWA sinds 2015 met begrotingstekorten kampt, die in 2018 verergerd zijn door de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het voorbereiden van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget (‘programme budget’), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden. Voor de uitvoering van zijn opdrachten kan het UNRWA echter ook beroep doen op andere budgetten of programma's (‘emergency budget’), soms gekoppeld aan specifieke projecten (‘earmarked funds’), of noodprogramma's, die afzonderlijk gefinancierd worden. Daarom wordt ook in het kader hiervan opgeroepen tot het doen van schenkingen, dit het hele jaar door (met name in de vorm van noodoproepen (‘emergency appeals’)), en naargelang de specifieke behoeften die in de loop van het jaar worden vastgesteld. In 2020 heeft UNRWA

verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen.

Naast het beroep doen op deze verschillende financieringsbronnen, zet UNRWA zijn opdracht voort door maatregelen te nemen die het budget rationaliseren, en door te bezuinigen op verschillende operationele kosten, teneinde de continuïteit van zijn dienstverlening te waarborgen ondanks de ernstige moeilijkheden ingevolge de onderfinanciering en Covid-19-crisis. Zo is het loon van dagloners tijdelijk onderbroken, en worden zij enkel uitbetaald wanneer zij in staat zijn hun werk, overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, te verrichten. Het agentschap gebruikte een lening van het United Nations Central Emergency Response Fund om onder meer achterstallig loon uit te betalen aan zijn werknemers. Op het gebied van de gezondheidszorg heeft UNRWA besloten om de artsen die met pensioen gaan niet te vervangen, en niet langer dokters voltijds in dienst te nemen, maar gebruik te maken van artsen die op dagbasis worden betaald. In het onderwijs worden geen nieuwe leraren aangeworven, en wordt er eveneens gebruik gemaakt van leerkrachten die per dag uitbetaald. Het maximum aantal leerlingen per klas steeg van 45 naar 50. Sommige cursussen moesten geannuleerd worden wegens een gebrek aan middelen om de leraren te betalen die de afwezige leerkrachten vervangen, en schoolboeken konden aan het begin van het schooljaar niet worden uitgedeeld. De materiële, sociale en voedselhulp is uitsluitend gericht op de individuen en gezinnen die het zwaarst te lijden hebben onder de onzekerheid. De infrastructuur en de kampen zijn afhankelijk van specifieke budgetten die niet rechtstreeks worden beïnvloed door de algemene tekorten. In Libanon omvatten de programma's van het UNRWA activiteiten op het gebied onderwijs, gezondheidszorg, Social Safety Net Services (SSNP), verbetering van de infrastructuur en bescherming van de kampen. Van de prioriteiten wordt voedselhulp als de hoogste prioriteit beschouwd. Na een noodoproep voor donaties om het budget met betrekking tot voedselhulp te kunnen dekken, en nadat het geconfronteerd werd met een tekort aan (toegezegde) donaties, deed UNRWA beroep op het Central Emergency Response Fund van de VN om een onderbreking in de verstrekking van deze essentiële hulp te voorkomen. Wat de andere dringende diensten betreft, is UNRWA bezig met het doorvoeren van aanpassingen.

Uit het voorgaande blijkt dat UNRWA actueel geconfronteerd wordt met een zeer ernstige financieringscrisis. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men vreest dat, als UNRWA in de nabije toekomst niet in haar financieringsbehoeften zou kunnen voorzien, er een verslechtering zou kunnen optreden van de voorzieningen in de kampen, een verslechtering van de kwaliteit van de medische diensten, een toename van het schoolverzuim en een achteruitgang van de kwaliteit van het onderwijs, de onmogelijkheid om de armste bevolkingsgroepen materiële basisvoorzieningen te verlenen en, meer fundamenteel, de regelrechte stopzetting van de diensten van UNRWA indien het niet langer mogelijk zou zijn om personeel te betalen dat de continuïteit van deze diensten kan garanderen. De Commissaris-generaal is van mening dat deze prognoses niet actueel van aard zijn. Hij is van oordeel dat de asielinstanties zich moeten uitspreken over de situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij hun beslissing nemen, en niet op basis van veronderstellingen over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren. Dit klemmt des te meer nu UNRWA zelf verklaart dat hij zijn opdracht blijft uitvoeren, en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat, hoewel UNRWA thans met ongekennde financiële moeilijkheden te kampen heeft, er op basis van de beschikbare informatie geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon tot op heden niet meer doeltreffend zou zijn, noch dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontploffing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een

bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises. Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen.

De volgende maatregelen hebben in belangrijke mate bijgedragen tot het indammen van het virus en het waarborgen van de continuïteit van de dienstverlening: oprichting van twee quarantainecentra in samenwerking met Artsen zonder Grenzen; het verder laten functioneren van de 27 gezondheidscentra bleven met een systeem van triage en afspraken via een hotline om drukte in de medische centra te vermijden, hervatting van de werkzaamheden aan de infrastructuur; herstel van opvangplaatsen en installatiebeheer; aanwerving van personeel ter ondersteuning van de afvalinzameling en ontsmettingscampagnes in de kampen om het hoofd te bieden aan de druk op de gezondheidszorg ten gevolge van Covid-19; het invoeren van afstandsonderwijs waarbij de kosten voor een internetaansluiting en laste genomen werden; en het opzetten van een versneld online inhaalprogramma.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genoodzaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedselhulp, onderwijs, huisvesting, etc., en bijgevolg nog steeds in de mogelijkheid is om de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd Libanon te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashadih erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de economische impact van de explosie die op 4 augustus 2020 plaatsvond in de haven van Beirut op nationaal niveau groot is, en dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoogst dringende noden in Beiroet intussen voor een groot deel tegemoet gekomen is, er nog een nood bestaat aan meer structurele bijstand, hoofdzakelijk voor de meest kwetsbaren. Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Libanon.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de

verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar Libanon nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoot dat u bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds door het CGVS alsook door de RvV geoordeeld dat uw individuele situatie, alsook de situatie van uw gezinsleden, in Libanon behoorlijk waren (zie administratief dossier). U brengt in het kader van onderhavig verzoek geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze eerder genomen beslissing (zie supra).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van zijn reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn

dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar Libanon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de

volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet besloten worden dat u als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich tevens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Libanon wegens de onmogelijkheid van UNRWA om bescherming te bieden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de COI Focus *“Lebanon - Palestinian Territories. UNRWA Financial crisis and its impact on programmes”* d.d. 1 februari 2021 en leidt hier, ten onrechte, uit af dat de continuïteit van de dienstverlening van UNRWA nog steeds gegarandeerd zou zijn. Verzoeker meent dat de redenering van het Commissariaat juridisch incorrect is. Zij is uitsluitend gericht op de continuïteit van de dienstverlening middels noodfinanciering en bezuinigingsmaatregelen. Op grond van de Europese rechtspraak, in het bijzonder het arrest El-Kott, moet daarentegen niet gekeken worden naar de continuïteit maar wel naar de kwaliteit (adequaatheid) van de dienstverlening. De motieven van de bestreden beslissing zijn volgens verzoeker bijgevolg onwettig nu het Commissariaat-generaal de adequaatheid van de dienstverlening van UNRWA niet onderzoekt. Volgens het Commissariaat-generaal kan UNRWA een beroep doen op noodfinanciering in afwachting van de jaarlijkse conferentie van UNRWA. Deze financiering is echter ontoereikend. Zelfs indien de VS hun steun zouden hernemen, zal deze onvoldoende zijn. Voor 2021 vraagt UNRWA een financiering van 1,5 biljoen euro, waarvan 806 miljoen voor de essentiële dienstverlening. De stelling dat dit budget daadwerkelijk zal worden binnengehaald op de jaarlijkse conferentie van april 2021 is een loutere hypothese van het Commissariaat-generaal, aldus verzoeker, die hier aan toevoegt dat de noodfinanciering van UNRWA geen hulpmiddel is maar haar financiële schulden vergroot. Het betreft immers een lening van het Central Emergency Respond Funds. Deze laatste kondigde bovendien aan dat UNRWA geen bijkomende financiering zal krijgen wegens zijn slechte financiële positie. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de bezuinigingsmaatregelen tot gevolg hebben dat de dienstverlening niet meer adequaat is. Het Commissariaat-generaal houdt voor dat UNRWA bezuinigt op zo'n wijze dat de dienstverlening niet in het gedrang komt, doch vermeldt hierbij echter niet dat de essentiële dienstverlening reeds is afgeschaft of beperkt. Dat UNRWA zijn personeel niet langer kan betalen is al een feit. Dat de essentiële dienstverlening is afgeschaft of beperkt is eveneens al een feit. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat UNRWA geen schoolboeken meer ter beschikking kan stellen van de studenten en dat de gezondheidszorgen zijn beperkt tot een ontoereikend niveau. De drastische beperking of zelfs afschaffing van diensten van UNRWA is dramatisch in het licht van de steeds grotere nood aan hulp. Verzoeker licht toe dat Libanon heden haar zwaarste economische crisis ooit beleeft. De crisis is dermate ernstig dat de bevolking niet langer kan voorzien in zijn levensbehoeften. De situatie verergert met de dag. De Libanese munt verliest continu in waarde ten opzichte van de dollar. Libanon is sterk afhankelijk van import maar kan de buitenlandse producten niet langer betalen. Bijgevolg is er een tekort aan brandstof en elektriciteit. Dit heeft tot gevolg dat veel bedrijven moeten sluiten. Heden is 1 op de 3 mensen werkloos. Volgens de overheid heeft 70% van bevolking nood aan hulp. De voedselprijzen zijn razendsnel gestegen. Burgers kunnen geen vlees meer betalen. De ziekenhuizen bieden diverse behandelingen niet meer aan. Er is een ernstig gebrek aan medicatie. De ziekenhuizen vrezende te moeten sluiten. Naast de economische crisis, werd Libanon ook nog eens aangevallen op twee andere fronten. Zij is eveneens het slachtoffer geworden van de corona-crisis en de vernietiging van de haven. Ondanks de stijgende nood aan hulp, dalen de middelen en vermindert de tussenkomst van UNRWA. Aldus kan UNRWA naar mening van verzoeker zijn missie niet meer naar behoren vervullen.

Gezien UNRWA geen effectieve dienstverlening meer verstrekt, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend. Het Commissariaat-generaal oordeelt ten onrechte dat verzoeker daarenboven zou moeten aantonen ook persoonlijke problemen te hebben gekend, hetzij op het vlak van zijn persoonlijke veiligheid, hetzij op het vlak van zijn persoonlijke socio-economische situatie. De bestreden beslissing is op dit punt ongegrond, aldus verzoeker, die ondergeschikt opmerkt dat het wel

degelijk een kwetsbaar gezin betreft. Verzoeker verklaarde dat zij voorheen geen bijstand kregen van UNRWA. Zijn moeder en haar dochtertje H. hebben nood aan medische en psychologische opvolging. Verzoekers vader is nog steeds in Libanon. Hij is ziek. Hij verblijft nog steeds in het appartement van de tante maar deze laatste en haar echtgenoot hebben het steeds moeilijker. Haar echtgenoot heeft een garage maar ingevolge de economische crisis en de coronacrisis komen er nauwelijks klanten. De situatie is dermate ernstig dat er geld moet worden verstuurd naar de echtgenoot om te kunnen overleven. De oom van verzoeker heeft een schoenenwinkel. Ingevolge de economische crisis en de coronacrisis heeft hij zijn winkel moeten sluiten. Hulp van buitenlandse familieleden heeft geen enkel effect meer. De buitenlandse stortingen in dollar zijn immers waardeloos geworden ingevolge de huidige economische crisis. Verzoeker meent dan ook dat aldus niet wettig gesteld kan worden dat hij kan terugkeren naar Libanon om zich aldaar onder de bescherming te plaatsen van UNRWA.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het voor hem bovendien onmogelijk is om terug te keren naar Libanon ingevolge de weigering van Libanon om afgewezen asielzoekers terug toe te laten tot het grondgebied. Naast een geldige reistitel moet een Palestijnse vluchteling ook beschikken over een toestemming tot terugkeer. Heden weigeren de Libanese autoriteiten om deze toestemming te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen van wie de asielaanvraag in Europa werd afgewezen. Deze situatie is niet alleen van toepassing op een gedwongen terugkeer. Bijgevolg kan verzoeker niet terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA omwille van redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat een terugkeer naar Libanon wel degelijk mogelijk zou zijn. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Echter het CGVS erkent zelf het volgende: “ Verder blijkt, dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die vrijwillig verloopt maar waarbij de autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LOP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk wordt gemaakt door de Libanese autoriteiten. ”*

Ten onrechte stelt de overheid dat de afgewezen asielzoeker wel op eigen initiatief zou kunnen terugkeren.

Op de overheid rust de terugkeerverplichting, en dit ingevolge terugkeerrichtlijn.

Bovendien blijkt dat de Libanese overheid de terugkeer wil verhinderen van personen, die een asielaanvraag hebben ingediend in Europa.

Ook indien de afgewezen asielzoeker op eigen initiatief wil terugkeren naar Libanon heeft hij de goedkeuring nodig van de Libanese overheid, die onderzoekt waarom en hoe de betrokkene Libanon heeft verlaten: “De consul stelt dat een vermoeden kan bestaan dat personen die in België asiel aanvragen mogelijk juridische problemen kennen met de Libanese autoriteiten. Hun aanvraag voor een vernieuwing van een reisdocument wordt daarom zeker grondig onderzocht. Men verwacht bovendien de volle medewerking van een aanvrager van een (Palestijns) reisdocument, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. ” (rapport terugkeermogelijkheden p. 15/27).

Er is niet aangetoond dat die categorie van terugkeerders, wier asielaanvraag werd afgewezen, deze goedkeuring ook daadwerkelijk krijgen, zoals het CGVS voorhoudt.

De procedure zou minstens twee maanden (niet 3 weken) in beslag nemen, doch de vraag of deze procedure ook leidt tot een gunstig resultaat is geenszins bewezen: “Op 27 maart 2020 stelde de Libanese consul opnieuw aan Cedoca dat een aanvraag tot vernieuwing van een reisdocument in Libanon op een case-by-case basis behandeld wordt. ” (rapport terugkeermogelijkheden p. 11/27).

Gedwongen en begeleidde terugkeerders worden de toegang tot het Libanese grondgebied worden geweigerd indien zij een asielaanvraag hebben ingediend in België, die werd afgewezen. Er is geen enkele aantoonbaar element dat erop wijst dat terugkeerders die op eigen initiatief terugkeren wel zouden worden toegelaten.

Het behoort aan het CGVS om een onderzoek te verrichten of afgewezen asielzoekers, die op eigen initiatief terugkeren effectief de vereiste goedkeuring krijgen, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Ook uit het Deens rapport waarnaar zij verwijst, en dat hierboven werd geciteerd, kan zij ook niet concluderen dat mensen, die op eigen initiatief willen terugkeren, daartoe zeker in staat zouden zijn (...)

Tenslotte is er een categorie van vreemdelingen, die op eigen houtje willen terugkeren, maar niet kunnen omwille van diverse redenen (illegale uitreis, uitreis met valse documenten, uitreis met Palestijnse reistitel in plaats van Libanese reistitel).

Volgens het CGVS zouden deze personen wel kunnen terugkeren, maar ter plaatse worden beboet en gevangen genomen gedurende maximum 3 weken. Ook deze conclusie blijkt niet uit het rapport omtrent de terugkeermogelijkheden van Palestijnen. Dit vermeldt immers het volgende: “Wanneer het Palestijns paspoort gestempeld werd bij de uitreis zal de General Security geen terugkeer op het grondgebied meer toelaten, zelfs wanneer de betrokkene ook in het bezit is van een geldig Libanees identiteitsdocument of reisdocument” (rapport terugkeermogelijkheden p. 13/27).

De detentie en boete is enkel voor de personen die erin slagen tot in Libanon te geraken. Het merendeel kan echter niet meer tot in Libanon geraken wegens het ontbreken van de toestemming van de Libanese overheid bij hun aanvraag voor nieuwe reisdocumenten.

Bovendien heeft het CGVS ook niet onderzocht of de detentieomstandigheden menselijk zijn, of er toegang is tot een onafhankelijke rechter om hun detentie te betwisten, of de betaling van de boete haalbaar is en wat er gebeurt bij gebreke aan de vereiste middelen om deze boete te betalen.

Aldus is geenszins aangetoond dat Palestijnse vluchtelingen daadwerkelijk zouden kunnen terugkeren naar Libanon.

In casu verklaart verzoeker Libanon illegaal te hebben verlaten, en niet meer te beschikken over een originele reistitel om terug te keren.”

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bundel medische/psychologische attesten gevoegd.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.5.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen die beslissing. Bij 's Raads arrest nr. 218 299 van 14 maart 2019 werd hij uitgesloten van de vluchtelingenstatus en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Gelet op wat hierna wordt uiteengezet met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA, die verder fundamenteel is verslechterd sinds de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming en het arrest nr. 218 299 van 14 maart 2019, stelt de Raad vast dat er nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bijgevolg moet worden nagegaan of deze nieuwe feiten kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling van verzoeker.

Zoals eerder werd vastgesteld bij voormeld arrest in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, wordt niet betwist dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders, buiten Libanon, een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op hem van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het

Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, *in casu* UNRWA, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

“Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV „om welke reden ook”, omvat “eveneens de situatie (...) van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil” (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58 en 65).

De door UNRWA verleende bijstand is aldus opgehouden wanneer (1) het agentschap wordt opgeheven of in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.5.2. Volgens het Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak (*El Kott e.a. v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, zaak C-364/11), betreffende artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn, thans artikel 12, eerste lid, a) van richtlijn 2011/95/EU, *“... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden”* (§ 55), leidt *“niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.”* (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 58). (eigen onderlijning)

De partijen betogen niet dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Het gaat er dus om, overeenkomstig voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, te bepalen of een gebeurtenis aangaande UNRWA dit agentschap in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin hij thans niet in staat is zijn opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder zijn bescherming staan.

Om deze vraag te beantwoorden, kan de Raad alleen rekening houden met de informatie die hem door de partijen is verstrekt.

In wezen blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories: The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 1 februari 2021) dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die het hebben gedwongen zijn bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de

website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

Wat het standpunt van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat het agentschap zijn opdracht blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 1 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals het op zijn website verklaart, weliswaar zijn diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat het dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die het geacht wordt te verlenen uit hoofde van zijn mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggedroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 25-30), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar/tot negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19-pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19-pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftigtal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown maatregelen.

Concluderend merkt de Raad op dat in Libanon slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet

formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel deze analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoont dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoeker een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden hervormd en verzoekende partij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET